

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Gent (Belgia) w dniu 15 listopada 2018 r. – Procureur-generaal / X

(Sprawa C-717/18)

(2019/C 35/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Beroep te Gent

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Procureur-generaal

Druga strona postępowania: X

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 2 decyzji ramowej ENA ⁽¹⁾ – transponowanej na grunt prawa belgijskiego ustawą [z dnia 19 grudnia 2003 r.] – zezwala na to, aby w celu dokonania przez wykonujące nakaz państwo członkowskie oceny, czy spełniony został określony w tymże artykule warunek by górna granica kary wynosiła co najmniej trzy lata, można było powołać się na przepis prawa karnego obowiązujący w wydającym państwie członkowskim w chwili wydania europejskiego nakazu aresztowania?
- 2) Czy art. 2 ust. 2 decyzji ramowej ENA – transponowanej na grunt prawa belgijskiego ustawą [z dnia 19 grudnia 2003 r.] – zezwala na to, aby w celu dokonania przez wykonujące nakaz państwo członkowskie oceny, czy spełniony został określony w tymże artykule warunek by górna granica kary wynosiła co najmniej trzy lata, można było powołać się na obowiązujący w chwili wydania europejskiego nakazu aresztowania przepis prawa karnego zastrzegający wymiar kary w porównaniu do przepisu prawa karnego, który obowiązywał w wydającym państwie członkowskim w chwili popełnienia czynu?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, Dz.U. 2002, L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 21 listopada 2018 r. – Cali Apartments SCI / Procureur général près la cour d'appel de Paris, Ville de Paris

(Sprawa C-724/18)

(2019/C 35/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Cali Apartments SCI

Druga strona postępowania kasacyjnego: Procureur général près la cour d'appel de Paris, Ville de Paris

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2006/123/WE ⁽¹⁾ z dnia 12 grudnia 2006 r., w świetle definicji jej przedmiotu i zakresu stosowania zawartej w art. 1 i art. 2 tej dyrektywy, ma zastosowanie do wielokrotnego krótkotrwałego wynajmu, nawet prowadzonego poza działalnością zawodową, umeblowanego lokalu mieszkalnego, który nie stanowi głównego miejsca zamieszkania wynajmującego, klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania, zwłaszcza w świetle pojęć usługodawcy i usług?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy uregulowanie krajowe, takie jak przewidziane w art. L. 631-7 kodeksu budownictwa i mieszkalnictwa, stanowi system udzielania zezwoleń na powyższą działalność w rozumieniu art. od 9 do 13 dyrektywy 2006/123 z dnia 12 grudnia 2006 r., czy jedynie wymóg podlegający przepisom art. 14 i 15?

W przypadku gdy zastosowanie znajdują art. od 9 do 13 dyrektywy 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r.:

- 3) Czy art. 9 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że cel w postaci zwalczania problemu niedoboru mieszkań przeznaczonych na wynajem stanowi nadrzędny interes publiczny pozwalający uzasadnić przepis krajowy ustanawiający wymóg uzyskania, w niektórych obszarach geograficznych, zezwolenia na wielokrotny krótkoterminowy wynajem meblowanego lokalu mieszkalnego klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy taki przepis jest proporcjonalny w stosunku do zamierzonego celu?
- 5) Czy art. 10 ust. 2 lit. d) i e) dyrektywy stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który wymaga posiadania zezwolenia na „wielokrotny”, „krótkoterminowy” wynajem meblowanego lokalu mieszkalnego „klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania”?
- 6) Czy art. 10 ust. 2 lit. d) – g) dyrektywy stoi na przeszkodzie systemowi zezwoleń, w ramach którego warunki wydawania zezwoleń są określane w drodze uchwały rady gminy, w świetle celów zróżnicowania społecznego, zwłaszcza z uwzględnieniem charakterystyki rynków lokali mieszkalnych i konieczności uniknięcia zwiększenia niedoboru mieszkań?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 22 listopada 2018 r. – HX / Procureur général près la cour d’appel de Paris, Ville de Paris**

(Sprawa C-727/18)

(2019/C 35/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: HX

Druga strona postępowania kasacyjnego: Procureur général près la cour d’appel de Paris, Ville de Paris

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2006/123/WE⁽¹⁾ z dnia 12 grudnia 2006 r., w świetle definicji jej przedmiotu i zakresu stosowania zawartej w art. 1 i art. 2 tej dyrektywy, ma zastosowanie do wielokrotnego krótkotrwałego wynajmu, nawet prowadzonego poza działalnością zawodową, meblowanego lokalu mieszkalnego, który nie stanowi głównego miejsca zamieszkania wynajmującego, klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania, zwłaszcza w świetle pojęć usługodawcy i usług?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy uregulowanie krajowe, takie jak przewidziane w art. L. 631-7 kodeksu budownictwa i mieszkalnictwa, stanowi system udzielania zezwoleń na powyższą działalność w rozumieniu art. od 9 do 13 dyrektywy 2006/123 z dnia 12 grudnia 2006 r., czy jedynie wymóg podlegający przepisom art. 14 i 15?